

U s t a w a

z dnia 23 marca 1922 r.

w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych z 1831 r., 1848 r. i 1863 r. oraz wdów po nich.

Art. 1. Uprawnionymi do pobierania zaopatrzenia na podstawie niniejszej ustawy są:

- a) weterani powstań 1831 r., 1848 r. i 1863 r., którzy brali bezpośredni czynny udział w szeregach i formacjach powstańczych, względnie organizacji powstań narodowych, i zostali przez komisję kwalifikacyjną, utworzoną przez Ministerstwo Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wciągnięci na listę rzeczywistych uczestników powstań narodowych,
- b) wdowy po weteranach z małżeństw, zawartych przed 1 lipca 1919 r., wdowy zaś sądownie rozwiedzione tylko w tym wypadku, jeżeli zmarły mąż był sądownie obowiązany do ich utrzymania.

Art. 2. Zaopatrzenie weteranów składa się:

- a) ze stałej pensji,

- b) z dodatku drożyznianego,
- c) z leczenia i opieki społecznej.

Art. 3. Pensja weterana wynosi 500 mk. p. miesięcznie.

Art. 4. Weterani mają prawo do pomocy lekarskiej w ambulatorjach i szpitalach oraz zakładach leczniczych, niedołężni zaś, a pozbawieni opieki domowej mają być umieszczeni w odpowiednich zakładach wszyscy na koszt Państwa. Przez czas pobytu w zakładzie weteran pobiera 1/5 pełnego uposażenia.

Art. 5. Osobie, która pokryła koszty pogrzebu weterana, przysługuje prawo do zapomogi państwowej, równającej się miesięcznej pensji weterana. Jeżeli zapomoga przysługuje jej z tytułu innej ustawy, ma ona prawo wyboru.

Art. 6. Pensja wdowa wynosi połowę zaopatrzenia pieniężnego weterana. Prawo do zaopatrzenia rozpoczyna się z dniem pierwszym miesiąca, następującego po śmierci weterana.

Art. 7. Zaopatrzenie w wysokości pensji wdowej przysługuje również żonie weterana, umieszczonego w zakładzie w myśl art. 4 niniejszej ustawy, przez czas jego pobytu w zakładzie.

Art. 8. Weteran uprawniony do zaopatrzenia winien zgłosić swe roszczenie w ciągu pół roku od wejścia w życie niniejszej ustawy, a wdowa w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża. Przypadające zaopatrzenie przyznane będzie w tym wypadku weteranowi od pierwszego dnia najbliższego miesiąca po złożeniu podania do Ministerstwa Spraw Wojskowych, a wdowie od pierwszego dnia najbliższego miesiąca po śmierci męża. W razie zgłoszenia roszczenia o zaopatrzenie po upływie tych terminów przyznaje się zaopatrzenie uprawnionej osobie od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu.

Art. 9. Prawo do pobierania zaopatrzenia zawieszają się na czas zajmowania przez osobę, uprawnioną do zaopatrzenia, jakiegokolwiek stanowiska w służbie rządowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe uposażenie, wyższe od uposażenia, przypadającego z tytułu niniejszej ustawy.

Art. 10. Prawo do zaopatrzenia gaśnie:

- a) ze śmiercią osoby, uprawnionej do zaopatrzenia;
- b) gdy osoba, uprawniona do zaopatrzenia, zostanie prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia;
- c) gdy wdowa wyjdzie ponownie za mąż.

We wszystkich tych wypadkach prawo do zaopatrzenia gaśnie z końcem miesiąca, w którym nastąpiła przyczyna, powodująca jego utratę.

Art. 11. Pensje weteranów i wdów po nich nie ulegają zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu.

Art. 12. Przez czas trwania wyjątkowych przez wojnę wywołanych warunków gospodarczych pobiera weteran dodatek drożyzniany do pensji, którego wysokość zależy od stosunków rodzinnych i stałego miejsca zamieszkania. Dodatek drożyzniany oblicza się, mnożąc mnożną, równą dla wszystkich klas miejscowości, przez mnożnik, ustalony każdorazowo przez Radę Ministrów dla obliczenia dodatków drożyznianych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych i osób wojskowych. Mnożna wynosi dla weterana samotnego 10, dla weterana żonatego 14. W wypadku, gdy weteran pobiera tylko część przysługującej mu pensji, otrzymuje również tylko odpowiednią część dodatku drożyznianego.

Wdowa po weteranie otrzymuje dodatek drożyzniany w wysokości $\frac{1}{2}$ dodatku, przysługującego weteranowi samotnemu.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1922 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą:

- ustawa z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. z 1919 r. № 65 poz. 397);
- ustawa z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 4);
- ustawa z dnia 8 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 50 poz. 306);

ustawa z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 61 poz. 386);
ustawa z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 29 poz. 164);
art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 5).

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski